

Ressaca Stendhal

L'amazona , de mida natural, doma el cavall de fusta a 'Obludarium' Foto: IRENA VODÁKOVÁ.

Hi ha crisi. Ho diu la veu del carrer -que abans tenia el bigotet repolit de López Vázquez i avui el pírcing labial de la Jenny amb quaranta-, ho diuen els mitjans de tots els colors, els polítics de totes les tendències, els experts de totes les escoles -apocalíptics en diferent grau-, els quiromàntiques, bruïdes i sanTERS. Hi ha crisi. És unànime. I la primera a posar el cap sota la guillotina de la prioritat social és la cultura. Massa aristocràtica per salvar-se del càstig de les retallades. La festa ha acabat. Confirmat. Llavors, què fa el públic emergint feliç dels placebos que des de fa setmanes prepara el

Festival de Temporada Alta a Girona? Resistència? Negacionisme? Escapisme cultural? És possible. Cadascun s'evadeix com sap, vol i pot. Uns encenen la tele com si fos soma de marca blanca i uns altres es deixen seduir per l'eclèctica exquisidessa de Salvador Sunyer. Com recent exemple, el combinat de potents dragees al·lucinatòries repartides entre el divendres 29, dissabte 30 i diumenge 21 d'octubre en diferents escenaris de Girona i Salt. L'espectador que es va sotmetre a la teràpia completa de felicitat va despertar l'1 de novembre amb ressaca estètica, com si li haguessin inoculat una sobredosi de síndrome de Stendhal.

Un cap de setmana per reafirmar-se en la necessitat vital d'allò que és cultura i només sembla superflu. Pot ser que no tot sigui tan embriagador com pretén, però la suma de propostes d'aquests tres dies a Girona qüestiona seriosament els capdavanters del realisme pur i dur. El públic no vol antídots contra la fantasia quan la imaginació, l'especulació dramàtica, la màgia primigènica se succeïxen en setanta-dues hores amb diferents disfresses i màscares.

Primera píndola al·lucinògena: Philippe Genty. És possible que Voyageurs immobiles sigui un perfecte exercici d'estil d'un creador que duu dècades viatjant a món paral·lels que només ell sap com conjurar en un escenari. Algunes rutes semblen gastades i els minuts s'allarguen en els camins trillats, però aquest muntatge -construït sobre un paisatge de paper cartró- es presenta davant el públic amb un pròleg que desafia les regles de l'anatomia. Un concert de cossos inventats que passen per totes les fases de la monstruositat de les cròniques d'ultramar del segle XVII fins a arribar a l'ortodòxia física.

Segona píndola: els germans Forman. Amb l'agradable gust de la sopa de La baraque encara al paladar, l'espectador acudeix a la crida d'Obludarium, un recinte de fusta aixecat al costat de la muralla de Girona. Sempre va voler ser el personatge d'una novel·la de misteri juvenil i allí està plantada la seva fantasia. Per fora el teatre-fortalesa sembla el dibuix d'un il·lustrador clàssic. A dintre, la

foscor és un personatge manipulat pel públic, equipat amb dinamos per a fer fugir les ombres. La incomoditat d'una sessió de tarda -amb mares monstre obstinades a tallar d'arrel la dolça por dels seus fills- queda aviat compensada per una mà d'imatges subjugants. Potser no és un espectacle perfecte, però la hipnòtica dansa d'un cavall de fusta -domat per una amazona de grandària natural- i el nombre dels Frère Jacques compensen amb escreix totes les imperfeccions. Frère Jacques, un espectacle en miniatura en si mateix: comença com un cànon naïf de la coneguda cançó infantil, evoluciona cap a un nombre de musical nord-americà i acaba com un sofisticat joc de tafur.

Tercera píndola: Krystian Lupa. Sorprendre's per la qualitat del teatre del mestre polonès és gairebé vulgar. Però la intensitat de la proposta de Persona. Marilyn és difícil d'explicar. Un espectacle que només es pot qualificar d'experiència. El teatre convertit en un complex moment artístic que passa simultàniament pel raciocini, l'emoció i la resposta física. Pell de gallina, per a dir-lo d'una manera més clara. I tot per la inclement capacitat de Lupa de comunicar idees i emocions amb imatges concentrades de significat (el cos del mite devorat per les flames, un flaix amb la foto del cadàver real mentre l'actriu és maquillada en directe, la càmera que filma la rendició d'actriu davant el personatge) i per la desarmant entrega dels intèrprets, sobretot de la protagonista, una esglaiadora Sandra Korzeniak que sembla abduïda per la potència física de Marilyn Monroe. És Marilyn per la rotunditat carnal, per la blanca fragilitat d'aquest cos enmig d'un entorn hostil, per l'infantil refugi de les seves postures i la seva veu, per les mirades fugitives. L'hòstia. Per al·lucinar.

Publicat a:

-Avui 16-11-2010 Pàgina 47

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/331566-ressaca-stendhal.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mescultura&utm_source=rss&utm_medium=mescultura&utm_campaign=rss